

hmeljar

HMEZAD

GLASILO HMELJARSKE
ZADRUGE zo.j. v ŽALCU

ŽALEC, MARCA 1946
Leto I. Štev. 3

O gnojenju hmeljišč

Hmelj je prav za prav zanimiva rastlina. Saj v razmeroma prav kratkem času, od aprila do avgusta, odžene iz zemlje številne poganjke, od katerih jih napeljemo le nekaj, ki pa zrastejo od sedem do šestnajst metrov visoko, odženejo številne stranske panoge in veliko zelenja ter cele grozde kobul. Potrebno gradivo za vse to črpa rastlina skoro le iz zemlje, zato pa je dolžnost hmeljarja, da poskrbi za to gradivo, da nudi hmelju v zadostni meri vse, kar potrebuje, ker sicer bo rastlina slabo uspevala, hiralala bo in dala tako glede množine kakor tudi glede kakovosti le slabe pridelke. Mnogo, prav mnogo zahtevamo od našega hmelja, zato je prav, da tudi poskrbimo zanj. Iz prazne sklede se ni še nihče najedel in tudi v prvotno najboljšem hmeljišču zmanjka polagoma v zemlji potrebnega gradiva, če ga sproti in vedno ne nadomeščamo z novim, če prazne sklede vedno pravočasno ne napolnimo, če redno in izdatno ne gnojimo.

Hmelj je brez dvoma ena tistih kulturnih rastlin, ki zahteva izredno mnogo hrane. Za 1000 kg suhega hmelja izčrpa rastlina iz zemlje okroglo 130 kg apna, 100 kg kalija, 80 kg dušika in 30 kg fosforne kisline. Iz tega sledi, da je hmelju potrebno največ apna in kalija, ter potem dušika in fosforne kisline. Nobena druga rastlina tudi ne opeša tako hitro, kakor ravno hmelj, če mu primanjkuje hrane; zmanjša se takoj pridelek in obenem poslabša tudi kakovost ter s tem seveda tudi cena. Je to pač rastlina, ki v razmeroma kratkem času mora napraviti celo grmado zelenja, pa je zato razumljivo, da mora imeti v ta namen v zemlji na razpolago dovolj pripravnega gradiva — razkrojenih hranilnih snovi. Ker pa hmelj leta in leta ostane na istem zemljišču, tudi v prvotno najboljši zemlji teh snovi kmalu zmanjka, jih je treba nadomestiti z gnojenjem.

Da, gnojenje, brez tega pač ne gre. Temelj gnojenja pa je bil in je tudi še dandanes domač hlevski gnoj. Toda pri navadnem gnojenju s hlevskim gnojem damo hmelju komaj polovico potrebnih hranilnih snovi, pa še od teh pride le dobra polovica že prvo leto rastlini v prid. Zato pa si moramo pomagati še z umetnimi gnojili, če hočemo res dobro in uspešno hmeljariti, če hočemo hmelj res preskrbeti z vsem potrebnim gradivom, z vsemi potrebnimi hranilnimi snovmi. Zato pa je treba gnojiti hmelju zadostno in pravilno. Hmeljišče moramo založiti vsaj vsako tretje ali četrto leto izdatno s hlevskim gnojem. To storimo na ta način, da tik pred odoravanjem raztrosimo na široko po nasadu na vsakih 1000 rastlin najmanj 10

pa tudi 15 poštenih voz dobro vlečanega hlevskega gnoja in ga potem z odoravanjem nemudoma zaorjemo. Nikdar pa ne smemo navoziti v hmeljišče gnoja ter ga pustiti v kupih ali raztrosenega ležati celo večnost in šele potem enkrat zaorati. Gnoj je treba vedno zaorati takoj, ker sicer vse premalo izda.

Hmelj je rastlina, ki rabi izredno mnogo apna, obilo kalija, precej dušika in tudi fosforne kisline.

Apno izboljšuje tla na ta način, da raziskuje zemljo in ustvarja življenjske pogoje bakterijam, pospešuje prehrano ter krepi rastlino in jača njeno odpornost. Z apnom oskrbimo zemljišče tako, da ga vsaj vsako četrto leto dobro poapnimo. Jeseni pred oranjem raztrosimo v ta namen široko po nasadu vsaj 400 kg živega apna na 1000 rastlin in ga potem pri odoravanju zaorjemo.

Druga hranilna snov, ki jo hmelj potrebuje največ, pa je kalij in zato se tudi hmelj smatra za pravo kalijevo rastlino. Kalij vpliva na razvoj listja ter korenin in s tem na boljšo prehrano rastline. Na ta način pa krepi rastlino in jo napravi bolj odporno proti boleznim in škodljivcem, zlasti proti peronospori. Če najde hmelj v zemlji dovolj kalija, da fine, čvrsto zbite in težke kobule z obilo lupulina in smole ter milo in prijetno aromo; kobule so gladke zelene barve, ki jo tudi trajno obdrže. Na ta način se pridelek poveča ter obenem tudi znatno izboljša. Zato pa mu ga moramo na vsak način nuditi dovolj.

S kalijevim gnojenjem so se že vršili v savinjskih hmeljiščih poskusi, ki so nesporno dokazali, da naši zemlji primanjkuje kalija in da ga samo s hlevskim gnojem nudimo hmelju premalo. Izkazalo se je, da je potrebno celo pri izdatnem gnojenju s hlevskim gnojem dati na 1000 rastlin še 50 kg 40 odstotne kalijeve soli, sicer pa najmanj 75 kg. Najbolje se obnese, če damo potrebno količino kalijeve soli hmelju v dveh obrokih, prvo polovico že jeseni pri odoravanju ali pa spomladi takoj po obrezovanju, drugo pa sredi maja, ko se rastlina že ovija na opore.

Tretja hranilna snov, ki jo hmelj potrebuje, je fosforna kislina. Fosfor pospešuje cvetenje ter enakomerno in pravočasno zorenje hmelja, da čvrsto zbite in lepo oblikovane kobule z obilo lupulina. Tudi fosforne kisline primanjkuje v naših hmeljiščih. Iz gornjega pregleda se vidi, da hmelj potrebuje razmeroma malo fosforne kisline, komaj 30 kg za 1000 kilogramov suhega hmelja. Ker pa je fosforne kisline le malo v zemlji, zato moramo trositi več fosfornih umetnih gnojil, n. pr. 100 kg superfosfata na 1000 rastlin.

Za pravilno in vsekakor vedno le polno gnojenje nudimo hmelju v pravilnem razmerju tudi dušik.

Dušik da lepo zelene kobule ter pospešuje rast in razvoj rastline sploh. Preveč dušika pa povzroči, da rastlina zdivja, da manj ter večinoma prevelike in prazne kobule. Dušika je torej vedno bolje dati hmelju nekaj manj, kakor pa preveč. Na 1000 rastlin raztrosimo po hmeljišču približno 50 do 60 kg dušičnatega umetnega gnojila, morda apnenega dušika.

Hmeljarji! Hmelju moramo dati, kar mu gre in kar nujno potrebuje za svoj razvoj, če hočemo, da nam bo dal redno obilo prvovrstnega pridelka. Toda letos mu ne bomo mogli nuditi vsega, česar potrebuje, ker žal nimamo na razpolago vseh vrst umetnih gnojil, zlasti nam manjka kalij. Zato tudi ne bomo dosegli takih uspehov, kakor bi jih s polnim gnojenjem. Vendar poskrbimo za naša hmeljišča s tem, da jih pognojimo s hlevskim gnojem in po potrebi tudi z umetnimi gnojili, ki so nam pri roki.

Prof. F. Četina.

Uspehi selekcije v Rusiji

V stari Jugoslaviji nam hmeljarjem niso bile gospodarske razmere v Rusiji dobro poznane. Le prav malo smo vedeli, kaj se vrši v tej veliki državi. Šele po osvoboditvi je padla zavesa in odpira se nam pogled v ogromen napredek znanstvenega dela na vseh poljih ruskega gospodarstva, posebno se to opazi v poljedelstvu, kjer so sovjetski znanstveniki ravno v pogledu selekcije dosegli naravnost čudovite uspehe. Ne mislimo tukaj obravnavati ravno selekcijo hmelja, temveč vam hočemo podati le nekaj splošnih opazovanj o selekciji nekaterih kulturnih rastlin v ZSSR.

Vsak hmeljar že ve, da je selekcija odbiranje ne samo najboljših sadik hmelja, vinske trte, gomoljev krompirja, ampak tudi izbiranje najboljših in najtežjih semen žita, ali odbiranje najboljših vrst jablan, hrušk, sliv itd., katere potem vsejemo ali vsadimo v zato pripravljeno zemljo.

Rastlina, ki jo presadimo v povsem nove okolnosti, se tem drugačnim zunanjim razmeram sčasoma prilagodi. Prilagodi se jim pa tem prej, čim mlajša je rastlina. Zunanji vplivi delujejo namreč prilagojevalno predvsem tedaj, ko je rastlina še prožna in nežna. Največje razlike pri presajanju hmelja v tuje razmere opazimo, če presajamo sadike mladega hmelja. Če se izpremeni kak činitelj, ki vpliva na rastlino, se spremeni tudi rastlina. Tudi hmelj se izpreminja, če se menja vlažnost, zemlja, toplota, svetloba itd. in sicer se spreminja v barvi, v rasti, v velikosti, obliki listov in kobul; toda vsaka rastlina se ne izpreminja v enaki meri. Razlika lastnosti je tem večja, čim večje so razlike zunanjih činiteljev. Lastnosti se zboljšujejo ali poslabšujejo. Slabo more vplivati tudi nepravilna rez ali napeljava trt. V marsičem izboljša rastlino zopet gnojenje.

Selekcija se lahko vrši na več načinov. To je odvisno od rastlin, katere hočemo odbirati. Najbolj znana sta nam dva načina:

1. križanje,
2. oplemenjevalno odbiranje.

Prvo je bolj v rabi pri žitu, drugo pa pri hmelju in drugih kulturnih rastlinah.

Poglejmo selekcijo kulturnih rastlin v ZSSR, kjer so pri selekciji po načrtu dosegli največje uspehe na svetu. Stoletja so sejali ruski kmetje po poljih brez

izbire: plevel skupaj z žitom, okužena semena skupaj z zdravimi, manjvredna z dobrimi, taka, ki so prikladna za neka tla, skupaj s takimi, ki so prikladna za drugačna tla.

Na enem in istem polju je raslo po petnajst različnih vrst rži in pšenice in nikomur ni bilo mar, da ena vrsta ne prenaša vročine, druga pa mraza ne, ali je potrebna tej vrsti dolga pomlad, drugi pa kratka.

Sejali so tja v en dan. In taki setvi je sledila borna žetev — klasje je bilo revno, prazno. Po revoluciji je sklenila sovjetska vlada posejati polja z novimi vrstami rastlin, z dobrimi, zdravimi in za tla ter podnebje prikladnimi vrstami. V ta namen so poslali ekspedicije v vse kraje sveta nabirat najboljših, izbranih rastlin, ki bi služile njihovi deželi.

Tako ekspedicijo so prve poslale že USA po vsem svetu, toda ne po tako podrobno izdelanem načrtu kakor v Rusiji. S svojih potovanj so ameriški znanstveniki prinesli domov mnogo vrst rastlin. Med njimi so bile: breskve iz Kitajske, katerih sad je tehtal pol kilograma, palme iz Brazilije, ki dajejo okusno maslo, silno redka rastlina iz Sijama, iz katere se dobiva zdravilo zoper gobavost, itd.

Iz tisočev rastlin te zbirke so se razvili v Ameriki gozdovi, polja in vrtovi. Danes imajo Združene države Amerike skoraj vse kulturne rastline — tujezemke. Na ameriških poljih raste pšenica iz Ukrajine, ječmen iz Male Azije, dateljnovne palme iz Afrike, hmelj iz Evrope itd.

Za poljedelca je važno, ali prenaša rastlina mraz ali ne, ali daje obilen ali boren plod, ali dobro prenaša sušo ali slabo.

Ta svojstva so predvsem zanimala ruske raziskovalce. Sovjetski učenjaki, ki so šli iskat po vsem svetu nove kulturne rastline, so se odpravili naravnost v pradomovino vsake rastline. Tako so šli iskat pšenico v domovino pšenice v Afganistan v Aziji. Tam so našli po dolinah in obronkih gor nove in nove vrste pšenice. Pri eni je klasje rdeče, pri drugi belo, pri tretji modro, pri četrti črno. Z enega klasa sršijo dolge rese, drugi ima kratke rese, tretji jih sploh nima. Tudi zrna so najrazličnejša. Zbirka raziskovalcev se je neprestano izpopolnjevala z novimi vrstami, ki jih učenjaki še niso poznali.

Druga za drugo so se vračale ekspedicije z vseh koncev sveta. Prihajale so z ekspedicijo cele družine rastlin. Samo pšenice je prišlo stotisoč vrst.

Iz Azije so prinesli raziskovalci desetstisoč vrst rastlin, med njimi redke slive, češnje, orehe, smokve, melone itd.

Iz Južne Amerike so pripeljali krompir z vsem svojim sorodstvom. Razen krompirja so pripeljali še tisoče vzorcev koruze, fižola, bombaževca itd.

Čemu so se rastline zbirale? Čemu so jih raziskovalci s tolikim trudom nabavili? Ali morda zato, da bi se posušile?

Ne, tem rastlinam je bila namenjena drugačna usoda: vse rastline posejati in posaditi, opazovati, kako rastejo in iz tisočev izbrati najboljše.

Z vseh strani države so prihajale zahteve: iz suhih pokrajin so zahtevali pšenico, ki prenaša sušo. Severnim krajem je bila potrebna povrtnina, ki ji ne škoduje mraz. Vinorodnim trta, ki ji ni nevarna trtna uš. Zopet drugi so naročali pšenico s trdno slamo in klasjem, ki se ne osiplje, krompir pravilne okrogle oblike, da bi ga lupili s stroji, itd.

Za vse priseljene rastline je bilo dobro poskrbljeno, pa se vendar niso počutile dobro ter niso prebile preizkušnje.

Marsikdaj se je stvar iztekla dobro. Krompir na primer, ki mu je domovina v Južni Ameriki, se ni počutil v Rusiji doma.

Treba je bilo za vsako vrsto delati poizkuse. Taki poiskusi se vršijo v Rusiji na sto in sto poljih.

Semená vzklijejo in učenjaki začno opazovati, kako pšenica raste, kje uspeva bolje in kje slabše. Tako dela pšenica izpit glede vročine in hlada. Prav tak izpit napravi pšenica na severu, kjer so poleti dnevi daljši kakor na jugu. Mnogo vzorcev se seje na prostem, mnogo v rastlinjaku. Pogoji za rast so skoraj enaki. Tako dela pšenica izpit glede vročine in hlada pri dolgem dnevu.

Na stotisoče rastlin je delalo izkušnje, napravilo jih je le malo. Neka rastlina je častno prebila izpit glede odpornosti proti mrazu, ni ga pa napravila proti boleznim, ali pa je premagala bolezní in pozebla že pri prvem mrazu.

Za vse pokrajine je bilo treba iskati rastline. To je bila naloga ruskih znanstvenikov; če na vsem svetu ni najti ustrezne vrste, jo je pač treba ustvariti.

Take nove vrste je ustvaril v ruskem sadjarstvu Mičurin. Smelo je križal med seboj sadne vrste iz najrazličnejših krajev zemeljske krogle, zato, da bi se udomačile v Rusiji, da bi v vsakem kmečkem sadovnjaku raslo sočno in plemenito sadje. Dobil je najboljše vrste hrušk in jablan. Križal je črešnjo z divjoo črešnjo, črešnjo s čremzo itd., v njegovem sadovnjaku so zrastle novi čudežni plodovi, ki jih še nikdar ni bilo na svetu.

Skozi desetletja so v Mičurinovi drevesnici nastajale venomer nove čudovite vrste. Njegova drevesnica se je večala in je narasla na tisoče hektarjev. Drevesnica vzgaja nove vrste in jih razpošilja po vsej deželi poskusnim postajam. Tam jih križajo s plemenitejšimi vrstami, nato pa zboljšano vrsto pošljejo spet na polja.

Rastline ustvarjajo po načrtu v oddelku za selekcijo, kjer tudi vsakdo izve za vsa svojstva rastlin, za katere se zanima.

Pri nas seveda glede selekcije še nismo tako daleč kakor v ZSSR. Imamo že nekaj selekcijskih postaj, n. pr. za pšenico itd., nimamo jih pa za hmelj, kakor jih imajo v Angliji, Nemčiji, Češki, Poljski. Kako važno je selekcioniranje po načrtu, je videti iz teh uspehov v Rusiji. Lep uspeh zasebne selekcije opazimo tudi na našem hmelju v Savinjski dolini. Iz sadik angleškega goldinga, ki so ga prenesli k nam iz Anglije pred kakimi 75 leti, se je razvil »Savinjski golding«. Angleška vrsta goldinga se je prilagodila naši zemlji in podnebjú tako, da je postal najboljši in plemeniti savinjski hmelj. Danes se lahko meri glede kakovosti s češkim »semšakom«, katerega so tudi na češkem vzgojili s selekcijo.

Z načrtno selekcijo bi morda naš golding tako oplemenili, da bi postal odpornejši proti suši in dal večji donos. Zato si je tudi naša Hmeljarska zadruga postavila med drugimi za svojo nalogo ustanoviti selekcijske nasade hmelja, iz katerih bi se dobavljale selekcionirane sadike hmeljarjem, kakor tudi urediti laboratorij za preizkuševanje zemlje v svrhu racionalnega gnojenja z umetnimi gnojili.

Prof. Franc Četina.

O selekciji hmelja

Naš znani pisatelj in hmeljarski strokovnjak Janko Kač je napisal pod gornjim naslovom v »Slovenskem poročevalcu« članek, ki bo gotovo zanimal vsakega hmeljarja, zato ga v celoti objavljamo.

Selekcija rastlin je panoga rastlinske znanosti, katere smoter je, da doseže z odbiranjem primernih posameznih rastlin kakšne kulture in z razmnoževanjem le-teh večje in kakovostno boljše pridelke. Pri tem je važna zlasti odpornost novega rodu proti podnebnim nevšečnostim in boleznim. Vse premalo so se doslej pobrigali pristojni činitelji, da bi vcepili našemu kmetu v kri važnost tega dela in da bi mu bili tudi praktično v pomoč pri njega izvedbi. Tja v en dan je jemal naš kmet semensko žito iz istega kupa kakor za mlatev, kvečjemu, da ga je spustil skozi trijer. Prav tako je ravnal s krompirjem. Le pri prosu je jemal za seme zrnje, ki se je samo izteklo na ponjavo pri prevozu z njive. Pri koruzi je sicer odbiral najlepše storže, toda žal šele pri kožuhanju (ličkanju) ter uporabljal za seme le zrnje iz srednjega dela storža. Prav tako je pri bučah odbiral šele na dvorišču najlepše plodove za seme, ne da bi pri tem vodil brigo, pod kakšnimi morda izrednimi pogoji je prav ta buča zrasla. Dognano je namreč, da se pod izredno dobrimi pogoji pridobljene lastnosti nele ne podedujejo, temveč dajejo potomci takšnih rastlin celo slabši in zlasti manj odporen pridelek.

Če je že pri enoletnih rastlinah matična rastlina tako važna za uspeh kmetovanja, koliko važnejši je šele izbor matičnih rastlin pri večletnih rastlinah, ko polagamo z njim temelje desetletnemu pridelku, ki naj nam poplača desetletni trud, ki je skoraj enak pri slabem ali dobrem pridelku. To velja zlasti za hmelj, čigar kultura je poleg vinske trte najbolj zahtevna, tako glede denarnih naložb, kakor tudi glede dela, ki je po večini ročno delo. Toda prav pri odbiri hmeljskih sadik se je zadnja desetletja mnogo grešilo. Mlajšim hmeljarjem pač ni znano, koliko truda in razočaranj so vložili graditelji našega hmeljarstva, preden sta se pred prvo svetovno vojno pri nas ustanovili dve sorti: pozni obilno rdeči, toda kakovostno slabši virtenberžan in manj rodni, zato pa visoko kakovostni in rani angleški »golding«. V navodnice sem ga dal, ker so raziskovanja dognala, da naš »golding« ni istoveten z angleškim goldingom, ki je hmelj slabše kakovosti, temveč je le klon (podvrsta) neke žlahtne angleške vrste. Slučaj je bil, da smo uvozili in razširili v Sloveniji vprav to podvrsto, ki je v njeni domovini povsem izginila. Ko je okupatorjev bes uničeval hmeljišče za hmeljščem, smo v skrbi, da ne pridemo ob našo sorto (poznega so hmeljarji opustili zaradi prevelike podvrženosti peronospori), ki je ne bi mogli od nikoder drugod več dobiti, naročali zaupnikom, da so potikali vsako leto hmeljske sadike med koruzo in pod grmovje po gmajnah, da bi tako ohranili sorto za primer, če bi okupator ukazal preorati zadnje hmeljišče. Do tega hvala bogu ni prišlo.

Bore 640 ha (23 % predvojne površine) hmeljišč nam je ostalo in še to nad 8 let starih, ki bi bili v normalnih časih že po veliki večini potrebni namoestitve z novimi. Ti nasadi pa niso samo stari, temveč so zaradi pomanjkanja gnojil, delovne moči in pozorne gojitve zelo oslabeledi.

(Dalje prihodnjič.)

Sklad za pomoč po toči prizadetim hmeljarjem

Iz vrst hmeljarjev je izšel predlog, da osnuje Hmeljarska zadruga poseben sklad za pomoč hmeljarjem, katerih hmeljišča bodo poškodovana po toči. V ta namen naj bi prispevali hmeljarji v sklad do največ 1 % prodajne cene hmelja. Iz razpoložljivih sredstev tega sklada bi prizadeti hmeljar, ko bo prijavil poškodovana hmeljišča in ko mu bo posebna komisija ugotovila škodo, prejel skoro vso odškodnino za hmelj. Ta se bo krila delno iz »fonda za izravnavo cen«. Komisija bi ugotavljala škodo na podlagi statistike letnega donosa hmelja oškodovanca, ki ga je imel v zadnjih treh letih. Upoštevala naj bi tudi še splošno poprečno pridelano množino hmelja na 1000 rastlin. Komisijo določi upravni in nadzorni odbor v sporazumu s Hmeljno komisijo za Slovenijo.

Upravni in nadzorni odbor je že razpravljal o tem predlogu na svoji seji in je sklenil, da ga predloži izredni skupščini v potrditev.

ZADRUŽNIKOM

Predlogi za spremembo in dopolnitev pravil Hmeljarske zadruge so na vpogled vsakemu članu v poslovnih prostorih zadruge v Žalcu.

V današnjem »Hmeljarju« je vabilo za izredno skupščino, ki se bo vršila 10. marca.

Hmeljarji, udeležite se skupščine polnoštevilno!

HMELJARJI!

Na izredni skupščini 10. marca 1946 bomo glasovali, da se združi s Hmeljarsko zadrugo bivše ob-

vezno Hmeljarsko društvo, bivša Hmeljarska zadruga in prevzame Hmeljarska zveza.

Kot člane navedenih združenj vas pozivamo, da se izrednega običnega zbora Hmeljarske zadruge gotovo udeležite, kjer boste glasovali za združitev in prevzem.

NAŠI INFORMATIVNI SESTANKI

Na osmih dobro obiskanih sestankih smo se hmeljarji temeljito poučili o delu naše hmeljarske zadruge. Podrobno smo razpravljali o prodaji hmelja, dobavi in razdelitvi umetnih gnojil, o spremembi in dopolnitvi pravil, združitvi in prevzemu hmeljarne in o zvišanju zadružnih deležev. Pomenili smo se o vseh važnih vprašanjih našega hmeljarstva, kakor tudi o drugih panogah gospodarstva, zlasti o živinoreji, ki bo prinašala poleg hmeljarstva nam in vsej skupnosti največje koristi. O osnavljanju in razvoju živinorejskih zadrug nas je seznanil tov. ing. Cizej.

Na vseh teh sestankih smo se tudi prepričali, da nas naše ljudske oblasti podpirajo v vseh hmeljarskih težnjah ter nam pomagajo odstranjevati vse ovire pri obnovi našega hmeljarstva.

VPRAŠANJA IN ODGOVORI

Vpr.: Ali bomo letos lahko hmeljarji dobili nove hmeljevke in po kateri ceni?

Odg.: Hmeljarska zadruga je že nakupila okoli 60.000 novih hmeljev, katere bo prodajala zadružnikom. Cene hmeljev se bodo verjetno gibale:

- a) za dolžino 5 — 6 m, 8 — 12 din,
 - b) za dolžino 6 — 9 m, pa 12 — 18 din,
- naložene v vagon nakladne postaje.

VABILO NA IZREDNO SKUPŠČINO

„HMEZAD“ Hmeljarske zadruge z o. j. v Žalcu, ki se vrši 10. III. 1946
v dvorani Doma ljudske prosvete (Kino) v Žalcu. Pričetek ob 8. uri

DNEVNI RED

1. Načelno sklepanje o prodaji hmelja letn. 1945.
2. Sprememba in dopolnitev pravil — zvišanje zadružnih deležev, člen 2, 5, 7, 16, 19, in 20.
3. Prevzem hmeljarne Žalec — Vransko.
4. Spojitev bivše Hmeljarske zadruge, Hmeljarskega društva in prevzem Hmeljarske zveze.
5. Potrdilo pridelovalnih stroškov za letnik 1945.
6. Slučajnosti.

Po členu 20. pravil Hmeljarske zadruge je skupščina sklepna, če je navzoča vsaj polovica zadružnikov, vendar se veljavno sklepa ne glede na število prisotnikov eno uro po določenem času. Ker je na dnevnem redu sprememba pravil in fuzija zadruge, za katero mora po pravilih glasovati več kakor polovica vseh zadružnikov, je potrebno, da se v primeru nesklepčnosti vrši druga skupščina čez 15 dni, ob isti uri in z istim dnevnim redom, ki bo sklepala ne glede na število prisotnih zadružnikov pravno veljavno.

Upravni odbor.